

Arrest

nr. 147 368 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2014 waarbij twee aanvragen om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond worden verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 2 augustus 2013 en 4 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in om, samen met haar kind en met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 28 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om verzoeksters aanvragen om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 april 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard, die haar op 15 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2013 en 04.12.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[O.T.] [...]

[E.B.] [...]

Nationaliteit: Mongolië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van. vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.01.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor [O.T.] werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 10.04.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster evenzeer op 15 mei 2014 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“De mevrouw,

Naam + voornaam: [O.T.]

nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de. bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.02.2013, betekend op 14.06.2013"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoekster geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoekster voorhoudt dat onterecht werd geoordeeld dat haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond is en dat indien de door haar aangevoerde middelen leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing zij, overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. In deze situatie kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg niet zonder een onderzoek van de middelen worden gesteld dat vaststaat dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 02.08.2013 artikel 9 ter, ongegrond is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekster diende haar aanvraag in op 02.08.2013. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoekster werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoekster wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

Dat verzoekster niet begrijpt waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaart!

De website van Kruispunt Migratie vermeldt 3 voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen bekomen op grond van art 9ter van de Vreemdelingenrecht.1

1 <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=13766#voorwaarden>

Verzoekster is van mening dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en wenst deze dan ook toe te lichten.

1) Men moet reeds in België verblijven

“Een aanvraag om een medisch verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 9ter kan niet ingediend worden in het buitenland. Personen in het buitenland komen soms wel in aanmerking voor een medisch visum.

De aanvraag 9ter kan in België zowel gedurende een legaal verblijf als vanuit illegaal verblijf ingediend worden. Er hoeven geen bijzondere omstandigheden bewezen worden die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.”

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Verzoekster verblijft reeds geruime tijd in België en diende haar aanvraag dan ook conform deze voorwaarde in.

2) De ziekte vertoont een zekere ernst

“Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald moet er een reëel risico zijn dat:

- ☐ *het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling in gevaar is, of*
- ☐ *dat de vreemdeling bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren.”*

Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoekster.

Verwerende partij stelt zelf in haar beslissing: “Betrokkene lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie en heeft chronische hemodialyse nodig. Deze hemodialyse werd opgestart dd. 01.11.2013. Betrokkene ontwikkelde een anemie en arteriële hypertensie op deze niersufficiëntie. De AV fistel in de linkerarm occludeerde en er werd een getunnelde dialyse katheter geplaatst. Er trad een complicatie op met

beginnende tamponade waarvoor betrokkene gehospitaliseerd wordt. Betrokkene zal levenslang hemodialyse nodig hebben.”

Verzoekster diende haar aanvraag in op 02.08.2013. Verzoekster voegde in de loop van de procedure, 5 medische attesten, waarop de arts-adviseur zijn advies baseert.

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster begrijpt niet hoe verwerende partij haar aanvraag ongegrond kan verklaren.

De arts-attaché erkent immers dat de aandoening van verzoekster terminaal is en dat zij drie maal per week hemodialyse dient te ondergaan.

De meerderheid van de medische attesten die verzoekster voegde vermelden immers dat verzoekster zou overlijden indien zij niet behandeld zou worden.

Verschillende medische attesten erkennen dat verzoekster een niertransplantatie dient te ondergaan.

Het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoekster hoe verwerende partij tot de conclusie zou komen dat een hemodialyse drie maal per week zou volstaan.

Op basis van welke gegevens komt de arts-attaché tot deze conclusie?!

Het meest recente attest dd. 14.01.2014 vermeldt immers zeer duidelijk het volgende: “Op termijn zou ze zonder twijfel best een niertransplantatie ondergaan”

De arts-attaché faalt er echter in hier afdoende rekening mee te houden in de bestreden beslissing! Alhoewel de arts-attaché duidelijk vermeldt dat verzoekster een niertransplantatie dient te ondergaan, faalt men erin dit uitgebreid te onderzoeken. Men stelt slechts dat dit “risico’s met zich zou meebrengen.” Welke risico’s houdt dit in? Men verwijst naar een niertransplantatie, doch het is niet duidelijk in welk land deze dient plaats te vinden...

Bezwaarlijk kan men dit een afdoend onderzoek noemen!

De bovenstaande opmerkingen en het feit dat DVZ geen bijkomende stappen ondernomen heeft, tonen duidelijk aan dat verwerende partij nooit de intentie heeft gehad, of nooit enig initiatief heeft ondernomen, om deze informatie te bekomen en een correct en actueel beeld te krijgen op de huidige medische problematiek.

Dit schendt overduidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoekster hoopte dat de arts-attaché haar minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoekster te kunnen inschatten of indien er twijfel zou zijn om bijkomende informatie zou vragen.

*Gelieve in de bijlage zo’n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)
Beoogt men in deze procedure wel een correcte en volledige analyse?!*

Verzoekster voegde bij haar aanvraag 1 standaard medisch getuigschrift, en verschillende bijlagen, ter verduidelijking.

Zij voegde, volledig volgens de ratio legis van art 9ter, een standaard medisch getuigschrift dat nog geen drie maanden oud was.

Dit getuigschrift was volledig en uitgebreid ingevuld, conform de wettelijke regelgeving.

Verzoekster voegde de extra medische attesten om een zo volledig en accuraat mogelijk beeld te geven over de aandoening!

Bovendien lijkt het wel of DVZ enkel en uitdrukkelijk redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster ongegrond te kunnen verklaren!

Indien de arts-attaché verzoekster onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoekster ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor haar.

Men beseft blijkbaar wel de ernst maar tracht het belang van een behandeling in België te minimaliseren door in het algemeen te stellen dat er in Mongolië een behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk lijkt alsof dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen en zich van een correcte medische behandeling te vergewissen.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij alle medische stukken in het administratief dossier van verzoekster met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier met de nodige zorgvuldigheid onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de bestreden beslissing.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekster conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er kan bijgevolg geen twijfel over bestaan dat verzoekster wel degelijk aan aandoeningen lijdt die een reëel risico vormen voor haar fysieke integriteit. Dit wordt ook niet betwist door de arts-attaché.

3) Er bestaat geen adequate behandeling voor deze ziekte in haar herkomstland

“ Een ernstig zieke vreemdeling heeft enkel recht op een medisch verblijf in België als er in zijn herkomstland of het land waar hij wettig verblijf heeft, geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte.”

Verzoekster gaat niet akkoord met de conclusie van de arts-attaché die stelt dat de nodige opvolging en zorgen beschikbaar zouden zijn in Mongolië.

In eerste instantie wenst verzoekster te reageren op de informatie waarop DVZ zich baseert.

De arts-attaché verwijst immers naar informatie afkomstig uit de MedCoi-bank, gepubliceerd december 2013.

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verzoekster met informatie uit december 2013 tracht te “bewijzen” dat verzoekster wel in het land van herkomst behandeld kan worden.

Verzoekster werd immers in januari 2014 in het bezit gesteld van een AI.

Verwerende partij heeft er alles aan gedaan om de aanvraag van verzoekster ongegrond te kunnen verklaren zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in Mongolië.

In eerste instantie stelt verwerende partij dat er internisten en een internist en een nefroloog beschikbaar zouden zijn in Mongolië. Men gaat echter flagrant voorbij aan de informatie die de voetnoot m.b.t. het MedCoi-project vermeldt(voetnoot nr. 1) : “ Disclaimer: de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst; er zijn geen gegevens bij over de toegankelijkheid van de behandeling.”

Dat deze voetnoot voor zich spreekt... DVZ interpreteert de informatie van MedCOI verkeerdelijk alsof verzoekster de nodige opvolging zou kunnen verkrijgen in het land van herkomst maar gaat voorbij aan het feit dat er niet onderzocht wordt in welke mate deze opvolging beschikbaar is voor verzoekster.

Dat dit geen grondig onderzoek uitmaakt! Het feit dat de nodige opvolging eventueel beschikbaar zou zijn in een ziekenhuis in bv. hoofdstad van een land, garandeert nog niet dat elke inwoner van dat land toegang heeft tot deze faciliteiten!

Ook wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Egypte, maakt verwerende partij flagrante fouten!

Verwerende partij stelt dat de nodige zorgen verstrekt kunnen worden in het State First Hospital Jamyang 2 Sukhbaatar District Ulaanbaatar Mongolië.

Doch, de Amerikaanse ambassade van Mongolië vermeldt slechts twee ziekenhuizen in het Sugkhbaatar District:

-SONGDO HOSPITAL

-EMJJ HOSPITAL (EAR, NOSE AND THROAT)

Er wordt op geen enkele wijze melding gemaakt van het State First Hospital. Op basis van welke conclusie komt verwerende partij tot de conclusie dat verzoekster daar behandeld kan worden?!

Men verwijst immers naar 2 documenten opgesteld in het Mongools, die bijgevolg ontoegankelijk zijn voor de raadsman van verzoeker en een artikel van Pubmed waarin gesteld wordt dat in de periode augustus 2006-augustus 2009 er 34 niertransplantaties hebben plaatsgevonden in Mongolië. Doch, zonder verder in te gaan op de overlevingskansen van deze operaties en/of eventuele complicaties.

De informatie waarnaar verwerende partij verwijst is verouderd en ontoegankelijk.

Dit is onaanvaardbaar en maakt geenszins een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit!

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft en dat deze in haar land van herkomst niet te verkrijgen zijn!

Verzoekster wenst niet "louter" in België te verblijven omdat zij hier een betere medische verzorging kan krijgen. Het is van levensbelang dat verzoekster in België blijft, daar de medische behandeling in Mongolië niet te verkrijgen is!

Hierdoor zou verzoekster in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

De arts-attaché weigert bovendien te onderzoeken of de medicatie die verzoekster dient te nemen beschikbaar is in het land van herkomst.

Men stelt louter: "Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is..."

Alhoewel dit heel duidelijk blijkt uit de rechtspraak van het EHRM en verwerende partij hier zelf naar verwijst, weigeren zij pertinent te onderzoeken of de medicatie die verzoekster dient te nemen aanwezig is in Mongolië!

Men heeft weet van het feit dat verzoekster tot 6 soorten medicatie dient te nemen, maar faalt erin grondig te onderzoeken of deze aanwezig en beschikbaar zijn voor verzoekster.

De arts-attaché stelt vervangingsmedicijnen voor, zonder enig onderzoek.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is!

Hoe kan de arts-attaché tot de conclusie komen dat de medicijnen die verzoekster neemt, vervangen kunnen worden? Dit is onredelijk!

Het mag duidelijk blijken dat de arts-attaché er alles aan gedaan heeft om te kunnen stellen dat de broodnodige opvolging en verzorging aanwezig zouden zijn in het land van herkomst, maar hiervoor zich gebaseerd heeft op verouderde, incorrecte informatie. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij heeft weet van het feit dat verzoekster geen toegang heeft tot medische zorgen, doch weigert hier rekening mee te houden in de bestreden beslissing. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verwerende partij verwijst onder meer naar informatie van 2009 en meent zo te kunnen "bewijzen" dat de medische zorgen beschikbaar zijn voor verzoekster.

Deze informatie dateert reeds van 5 jaar geleden! Ze is niet actueel en kan onmogelijk een grondig onderzoek uitmaken.

Keer op keer faalt DVZ erin de situatie in het land van herkomst uitgebreid, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Dat dit onaanvaardbaar is voor verzoekster.

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Verzoekster is van mening dat het geenszins bewezen is dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zou zijn voor verzoekster.

Daar waar men in andere beslissingen wijst op het feit dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden, maakt men ditmaal deze afweging niet...

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het dossier van verzoekster individueel te onderzoeken. Dient men verwerende partij er niet op te wijzen dat zij verplicht zijn het dossier individueel te beoordelen? Louter verwijzen naar algemene toestanden volstaat niet!

Men stelt dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zijn in Mongolië, maar gaat voorbij aan het feit dat verzoekster een gespecialiseerde behandeling nodig heeft, er slechts opvolging zou zijn in ontoegankelijke faciliteiten en stelt vervangingsmedicijnen voor. Deze conclusie maakt men gebaseerd op informatie van onder andere vijf jaar geleden.

Men stelt in de beslissing het volgende: 'Betrokkene verklaarde in haar aanvraag in toepassing van artikel 9bis dd 22.04.2009 dat haar partner, de vader van haar kind, nog in het land van herkomst zou verblijven.'

Dat de ex-partner van verzoekster inderdaad nog in Mongolië verblijft. Hij heeft echter verzoekster en haar zoon verlaten toen hij amper 1 jaar was. Zij kan zich niet tot hem richten voor hulp en ondersteuning!

Indien men het dossier individueel en grondig zou onderzoeken, zou men vastgesteld hebben dat ze reeds samen met haar kind werd achtergelaten in 2004 en hoewel de ex-partner van verzoekster mogelijk in Mongolië verblijft, kan verzoekster geenszins bij hem terecht, integendeel zelfs!

Dat dit reeds een aantal keer is meegedeeld en zeer duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om dit nu aan te halen.

Verzoekster heeft niets of niemand meer in haar land van herkomst!

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Verzoekster begrijpt niet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift en de stukken die zij voegde!

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van het feit dat deze een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel uitmaken.

[...]

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekster, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), de tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Mongolië beschikbaar en toegankelijk zijn. Tevens wordt een uitvoerige bronnenvermelding voorzien. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht verweerder er niet toe noopt om wanneer hij een beslissing neemt tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in deze beslissing nadere toelichting te verstrekken omtrent de motieven die aan de basis liggen van een andere beslissing en die in deze andere beslissing kunnen worden gelezen. Verzoeksters mening dat verweerder in de tweede bestreden beslissing vermeldingen zou dienen op te nemen met betrekking tot de redenen waarom haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen is derhalve gesteund op een incorrecte beoordeling van de draagwijdte van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoekster de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfs-machtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid

van de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekster betoogt dat zij in België verblijft, dat zij een aandoening heeft die een zekere ernst vertoont en dat zij een standaard medisch getuigschrift aanbracht dat aan een aantal formele voorwaarden voldoet, doch lijkt uit het oog te verliezen dat op basis van deze gegevens niet zonder meer moet worden besloten dat zij een ziekte heeft zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat het aan een door verweerder aangestelde controlearts toekomt te bepalen of haar medische toestand de toekenning van een verblijfsmachtiging kan verantwoorden.

De bewering van verzoekster dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet voldoende rekening heeft gehouden met een medisch attest waarin wordt aangegeven dat zij op termijn zonder twijfel best een niertransplantatie zou ondergaan mist feitelijke grondslag. De door verweerder aangestelde controlearts heeft immers uitdrukkelijk verwezen naar dit attest en geoordeeld dat een niertransplantatie het voordeel heeft dat dan geen hemodialyse meer nodig is doch ook risico's inhoudt en heeft aangegeven dat hemodialyse, drie maal per week, in casu kan volstaan. Hij heeft er tevens op gewezen dat er ook in Mongolië niertransplantaties kunnen worden uitgevoerd en dat de voorbereiding en de nazorg er gegarandeerd zijn. Uit het medische attest van 14 januari 2013 waarnaar verzoekster verwijst blijkt niet dat een niertransplantatie op zeer korte termijn absoluut vereist is en dat een hemodialyse niet zou volstaan. In dit verband moet erop worden gewezen dat de nefroloog die voormeld medisch attest opstelde aangaf dat de opstart van de procedure met het oog op een niertransplantatie slechts diende te worden overwogen nadat verzoekster beschikte over een legaal verblijf in het Rijk. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer niet in detail besprak welke risico's aan een niertransplantatie verbonden zijn is niet ter zake en doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt tevens afdoende dat hij, gelet op de verschillende medische attesten en onderzoeksverslagen die hem werden overgemaakt, een correct beeld heeft van verzoeksters werkelijke gezondheidstoestand.

In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van haar middel stelt verzoekster dat niet kan worden besloten dat er in Mongolië een adequate behandeling bestaat voor de ziekte waaraan zij lijdt aangezien haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk werd verklaard en zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het gegeven dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard impliceert evenwel enkel dat deze aanvraag aan een aantal formele voorwaarden voldeed en dat verweerder oordeelde dat een verder onderzoek ten gronde vereist was. De ontvankelijkverklaring van haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft niet tot gevolg dat de ambtenaar-geneesheer die deze aanvraag onderzocht niet meer zou kunnen vaststellen dat verzoekster geen aandoening heeft zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of dat hij bij zijn onderzoek geen gebruik zou mogen maken van inlichtingen die dateren van voor de datum waarop verzoekster een attest van immatriculatie werd afgegeven.

Verzoekster stelt daarnaast dat in een van de documenten waarvan de ambtenaar-geneesheer gebruik maakte wordt aangegeven dat de in dit document opgenomen informatie slechts betrekking heeft op de beschikbaarheid van medische zorgen en niet op de toegankelijkheid ervan. Aangezien de ambtenaar-geneesheer dit overtuigingsstuk evenwel enkel heeft gebruikt om de beschikbaarheid van een medische behandeling en opvolging in Mongolië aan te tonen en hij op basis van andere documenten en een afzonderlijke argumentatie tot het besluit kwam dat de vereiste behandeling en opvolging in verzoeksters land van herkomst voldoende toegankelijk zijn is haar uiteenzetting niet dienstig. Verzoekster zet evenmin uiteen waarom verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van medische zorgen in Egypte zou dienen te betrekken bij het nemen

van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster is immers een Mongolisch staatsburger en er zijn geen aanwijzingen dat zij ooit in Egypte verbleef.

Door toe te lichten dat in een document van de Amerikaanse ambassade geen melding wordt gemaakt van het State First Central Hospital te Ulaanbataar maakt zij voorts niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet op correcte gronden zou hebben vastgesteld dat in dit ziekenhuis niertransplantaties kunnen worden uitgevoerd en de voorbereiding voor deze transplantaties evenals de nazorg er beschikbaar zijn. De vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer op dit punt vinden immers steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Deze stukken zijn in het Engels gesteld en één van deze stukken dateert van december 2013, zodat verzoeksters betoog dat verweerder louter gebruik maakte van verouderde en van in de Mongolische taal opgestelde documenten die haar raadvrouw niet kan lezen wederom feitelijke grondslag mist. Er moet bovendien op worden gewezen dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij de taal van haar land van herkomst kent en dat hoe dan niet blijkt dat drie maal hemodialyse per week voorlopig niet kan volstaan.

De stelling van verzoekster dat wanneer de vereiste medische accommodaties in een land aanwezig zijn dit niet inhoudt dat er door elkeen gebruik kan worden van gemaakt geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat de door verweerder aangestelde controlearts de realiteit verkeerd heeft weergegeven. Verzoekster toont daarenboven niet aan dat er redenen zijn die haar zouden verhinderen om gebruik te maken van de bestaande medische infrastructuur in Mongolië.

Verzoeksters standpunt dat de ambtenaar-geneesheer weigerde om na te gaan of de medicatie die zij dient aan te wenden in haar land van herkomst beschikbaar is is incorrect. Uit het advies van deze arts blijkt dat hij naging of de medicatie die verzoekster gebruikt of een equivalent in Mongolië beschikbaar zijn. Een arts is bovendien opgeleid om te bepalen of een medicijn eventueel kan worden vervangen door een ander medicijn. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het *“onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk”* is dat de ambtenaar-geneesheer duidt dat een geneesmiddel kan worden vervangen door een equivalent.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen stelt verzoekster dat de door verweerder aangestelde controlearts verwijst naar het feit dat zij eventueel een beroep kan doen op de hulp van de vader van haar kind, terwijl zij voordien reeds verklaarde dat deze man haar had verlaten. Zij gaat met haar kritiek echter voorbij aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een veel ruimere uiteenzetting gaf inzake de toegankelijkheid van de zorgverstrekking en toelichtte dat de aansluiting bij de ziektekostenverzekering in Mongolië verplicht is en dat wie verzekerd is slechts een beperkt deel van de medische kosten zelf dient te betalen. De controlearts lichtte nader toe dat de zorg in de primaire publieke sector wordt betaald door de overheid en dat wie verzekerd is en wordt doorverwezen door een primaire zorgverstrekker kan genieten van een terugbetaling van secundaire en tertiaire zorgverlening. Hij gaf tevens aan dat de kosten voor hemodialyse geheel worden gedekt door de overheid. Hij voegde hier ten overvloede nog aan toe dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster in het land waar zij meer dan vijfendertig jaar verbleef geen familie- vrienden of kennissen zou hebben die haar tijdelijk hulp zouden kunnen bieden en wees erop dat de vader van haar kind volgens haar verklaringen nog in Mongolië verbleef. Nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster kan werken, er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij zich niet kan in regel stellen inzake de ziektekostenverzekering en het niet kennelijk onredelijk is te veronderstellen dat zij ook nog kan terugvallen op de hulp van familie, vrienden of kennissen is het niet incorrect om te besluiten dat er voldoende garanties zijn dat verzoekster toegang zal hebben tot de vereiste medische zorgen in Mongolië. Het gegeven dat haar partner haar verliet impliceert trouwens niet dat deze niet kan worden aangesproken om zijn verantwoordelijkheden te nemen en dat verzoekster zich niet tot deze man zou kunnen wenden met de vraag om een onderhoudsbijdrage te betalen waardoor haar gezinsinkomen – dat zij ten dele moet aanwenden voor de medische zorgverstrekking – zou toenemen.

Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoekster niet nuttig verwijzen naar het arrest nr. 105 052 van de Raad van 14 juni 2013 waarin wordt gesteld dat een onderzoek of een gezondheidsprobleem levensbedreigend is niet volstaat. Er blijkt namelijk duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak heeft onderzocht of verzoekster kan reizen en of zij een reëel risico loopt om, bij gebrek aan een adequate behandeling in haar land van herkomst, in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen en bijgevolg de twee in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde situaties die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen in aanmerking nam.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat verweerder enige verplichting die voortvloeit uit voormelde bepaling heeft miskend.

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekster brengt geen gegevens aan die toelaten te besluiten dat de toepasselijke regelgeving onduidelijk is en toont evenmin aan dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de eerste bestreden beslissing op basis van het advies van een controlearts tot stand is gekomen en dat deze arts rekening hield met alle dienstige medische attesten die werden overgemaakt en die hem toelieten om zonder verdere inlichtingen te moeten inwinnen een duidelijk beeld te krijgen van verzoeksters medische problematiek, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van deze beslissing kan worden vastgesteld. Verzoekster betwist verder niet dat zij niet beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en uit de kopie van haar paspoort dat zij aanbracht blijkt dat de geldigheidsduur van dit document verstreek op 25 september 2011, zodat ook niet kan worden besloten dat de tweede bestreden beslissing niet is gesteund op een zorgvuldige feitenvinding. Haar betoog dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd is verder niet nuttig daar er geen middelen werden aangevoerd die toelaten te besluiten dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK